

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Dvorského a přísedících Ing. Karla Matuchy a Marty Valentové v hlavním líčení konaném dne 4. dubna 2022

takto:

Obžalovaní

1. **O.H.**, narozený XXXXX v XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX,
2. **M.N.**, narozený XXXXX v XXXXX, student, trvale bytem XXXXX,
3. **J.Š.**, narozený XXXXX v XXXXX, stavební dělník, trvale bytem XXXXX,

jsou vinni, že

jako členové organizované skupiny ve vzájemné součinnosti, koordinovanosti a dělbě jednotlivých úkolů v přesně nezjištěné době měsíce ledna 2020, poté, co obžalovaný O.H. zosnoval plán, jak přimět M.T., občana Slovenské republiky, majícího vůči obžalovanému O.H. dluh spočívající v nedodání již zaplacené marihuany, přicestovat na území České republiky, a to na základě předstíraného prodeje marihuany jeho osobě a následně ho tak okrást o finanční hotovost určenou pro nákup této marihuany, za tímto účelem kontaktoval a najal s příslibem finanční odměny obžalovaného M.N., následně obžalovaného J.Š., s nimiž se dohodl v místě svého bydliště na přepadení M.T., když měli v plánu před M.T. předstírat pod smyšlenou identitou nabídku prodeje přesně nezjištěného množství marihuany, tohoto vylákat na smluvené místo, což měl zajistit obžalovaný O.H., když roli prodejce na místě měl zastávat obžalovaný J.Š., který dostal od

obžalovaného M.N. pepřový sprej, kterým měl M.T. nastříkat do očí za účelem jeho ochromení, načež, aby se plánovaná akce zdařila, za účelem převahy nad poškozeným, zajistil obžalovaný M.N. dalšího dosud neustanoveného spolupachatele, jímž měl být muž s přezdívkou "M.", kteří pak měli společně vozidlem obstaraným obžalovaným M.N. vyzvednout a na smluvené místo přepadení přivést M.T., jeden z obžalovaných M.N. či O.H. měl zajistit dosud neustanoveného řidiče pro vozidlo značky Nissan Micra, červené barvy, registrační značky XXXXX, které pro akci poskytl obžalovaný O.H., a jímž se měli ze smluveného místa činu dostat obžalovaní O.H. a J.Š., a po domluvě o způsobu dopravy na místo přepadení a způsobu odjezdu z místa přepadení, kdy obžalovaní tak byli se všemi podstatnými okolnostmi plánu, zejména pokud jde o zmocnění se finanční hotovosti za užití násilí, srozumění, následně obžalovaný O.H. v rámci realizace plánu kontaktoval pod smyšleným jménem prostřednictvím sociálních sítí M.T. s nabídkou předstíraného prodeje marihuany s tím, že má čekat dne 31. 1. 2020 kolem 13.00 hodin u Hotelu Ječmínek v Chropyni, okres Kroměříž, kam předmětného dne M.T. přicestoval, nasedl do vozidla značky Volkswagen Golf, bílé barvy, registrační značky XXXXX, řízeného obžalovaným M.N., přičemž na místě spolujezdce seděl doposud neustanovený muž s přezdívkou "M.", M.T. odvezli na smluvené místo za obec Chropyně směrem na Kojetín na panelovou cestu vedoucí lesem do katastru obce Bezměrov, okres Kroměříž, kde je čekal obžalovaný J.Š. ozbrojený pepřovým sprejem a o kousek dál v souladu s dohodou ve křoví ukrytý obžalovaný O.H., odkud vše pozoroval a jistil tak, aby se naplánovaná akce zdařila a současně aby ho M.T. neviděl a z důvodu předchozí známosti nepoznal, když po zastavení vozidla a vysezení osádky sdělil obžalovaný M.N. M.T., že se taška s obsahem marihuany nachází v zavazadlovém prostoru jeho auta, a když po otevření kufru zavazadlového prostoru vozidla se M.T. nahnul dovnitř, tak jej ze zadu povalil na zem doposud neustanovený muž s přezdívkou "M.", kde ho obžalovaný M.N. přiklekl a začal bít pěstmi po těle, neustanovený muž s přezdívkou "M." mezitím strhnul M.T. ze zad sportovní batoh značky Adidas v hodnotě 600 Kč, ve kterém se nacházela finanční hotovost ve výši 5 900 EUR, v přepočtu dle aktuálního denního kurzu České národní banky 148 739 Kč, pánský parfém značky Hugo Boss v hodnotě 500 Kč a mobilní telefon značky Iphone XS Max 512Gb, IMEI XXXXX, v hodnotě 17 000 Kč, když obžalovaný J.Š. v mezidobí na zemi ležícímu M.T. stříkal do obličeje pepřový sprej, aby mu znemožnil orientaci a ochromil jej, mezitím neustanovený muž s přezdívkou "M." prohledal batoh, z něhož vzal finanční hotovost ve výši 5 900 EUR, kterou si i s batohem ponechal, přičemž na základě žádosti M.T. o navrácení mobilního telefonu tento předal obžalovanému J.Š., který s ním se slovy "to víš, čuráku, abys zavolal policajty", vší silou hodil na panelovou silnici, čímž došlo k úplnému zničení mobilního telefonu, načež obžalovaní O.H. a J.Š. z místa utekli a po chvíli nasedli do přistaveného vozidla značky Nissan Micra, v němž na ně čekal dosud neustanovený řidič a z místa odjeli, obžalovaný M.N. s doposud neustanoveným mužem pod přezdívkou "M." nasedli do vozidla značky Volkswagen Golf a z místa odjeli, když poté v rámci předchozí dohody si výše uvedení obžalovaní rozdělili odcizenou finanční hotovost ve výši 5 900 EUR, a tímto jednáním způsobili poškozenému M.T., narozenému XXXXX, celkovou škodu odcizením finanční hotovosti, batohu, parfému ve výši 149 839 Kč, a obžalovaný J.Š. škodu poškozením mobilního telefonu ve výši 17 000 Kč,

tedy

obžalovaný O.H.

společným jednáním s dalšími osobami proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a takový čin spáchal jako člen organizované skupiny,

obžalovaný M.N.

společným jednáním s dalšími osobami proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a takový čin spáchal jako člen organizované skupiny,

obžalovaný J.Š.

jednak společným jednáním s dalšími osobami proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a takový čin spáchal jako člen organizované skupiny,

jednak poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchali

obžalovaný O.H.

zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný M.N.

zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný J.Š.

jednak zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

jednak přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaný O.H.

za výše uvedený zvláště závažný zločin a dále za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za který byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 21. 8. 2020, č. j. 2 T 106/2020-47, který byl obžalovanému doručen dne 7. 10. 2020 a nabyl právní moci dne 16. 10. 2020,

podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **souhrnný trest zákazu činnosti** spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku **se zrušuje výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Kroměříži ze dne 21. 8. 2020, č. j. 2 T 106/2020-47**, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

obžalovaný M.N.

za výše uvedený zvlášť závažný zločin a dále za sbíhající se zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný dílem dokonaným a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, za který byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 T 202/2021-93, který nabyl právní moci dne 20. 1. 2022,

podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **souhrnný trest propadnutí věci**, a to:

- 273,26 gramů toxikomansky využitelného materiálu – sušených částí rostlin konopí s obsahem delta-9-THC,
- 3,11 gramů toxikomansky nevyužitelného materiálu – sušených částí rostlin konopí s nestanoveným obsahem delta-9-THC,
- 3 lahvičky s hnojivem zn. Plagron (1 x terra bloom, 1 x pk 13-14, 1 x sugar royal),
- 4 lahvičky s hnojivem (2 x lahvička zn. Plagron, 1 x Basic nutrient, 1 x additive),
- 1 x lahvička s hnojivem zn. Grotex Monster Grow Pro,
- 1 lahvička s hnojivem zn. Canna Rhizotonig,
- elektrický měnič napětí,
- elektrická prodlužovačka bílé barvy,
- elektrický časovač bílé barvy,
- lampa se zářivkou (výbojka),
- digitální teploměr a vlhkoměr zn. Garden Hydro+,
- žárovka zn. Phillips 1000W/643 (výbojka),
- 2 ventilátory zn. Ram černé barvy,
- uhlíkový filtr s ventilátorem PrimaClima a spojovací hadice k ventilátoru délky 220 cm a průměru 13 cm,
- pěstební stan černé barvy o rozměrech 120x120x200 cm,
- 36 květináčů černé barvy o rozměrech 15x15x19 cm.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku **se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 T 202/2021-93**, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

obžalovaný J.Š.

podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Na obžalované O.H., M.N. a J.Š. byla k soudu podána obžaloba pro skutek, v němž bylo spatřováno spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (ve vztahu ke všem obžalovaným) a dále spáchání přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku (ve vztahu k obžalovanému J.Š.).
2. Po přednesu obžaloby soud upozornil obžalovaného J.Š. a státní zástupkyni na možnost odchylného právního posouzení skutku v tom ohledu, že při správném použití zákona je třeba předmětný skutek obžalovaného J.Š. ve vztahu k přečinu poškození cizí věci posuzovat pouze podle ustanovení § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a nikoliv dále podle ustanovení § 228 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. S tímto odchylným právním posouzením státní zástupkyně po jeho zdůvodnění soudem vyslovila souhlas.
3. Na podkladě posléze obžalovanými O.H., M.N. a J.Š. učiněných prohlášení viny, která byla rozhodnutím soudu přijata, dospěl soud k závěru, že se obžalovaní dopustili jednání popsáno ve výroku tohoto rozsudku.
4. Obžalovaní **O.H., M.N. a J.Š.** v hlavním líčení prohlásili, že jsou vinni spácháním skutku uvedeného v obžalobě a souhlasí s tam uvedenou právní kvalifikací takového skutku (prohlášení o vině obžalovaného J.Š. se vztahovalo k soudem předestřené mírnější právní kvalifikaci té části jeho skutku, v níž bylo podle obžaloby spatřováno spáchání přečinu poškození cizí věci). Jelikož soud rozhodnutím podle § 206c odst. 4 trestního řádu tato prohlášení viny přijal, když po slyšení obžalovaných seznal, že tito porozuměli významu učiněného prohlášení a jeho důsledkům, v souladu s § 206c odst. 6 trestního řádu provedl dokazování jen v tom rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí o trestech obžalovaných.
5. Z povahy jednání, k němuž obžalovaní prohlásili svou vinu, plyne, že se všichni obžalovaní zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, dopustili v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť ze všech okolností posuzovaného případu je zřejmé, že tímto společným jednáním chtěli porušit trestním zákoníkem chráněný zájem na ochraně osobní svobody osob při rozhodování v majetkové sféře, kdy takové porušení chráněného zájmu bylo dokonce jejich plánovaným a po vzájemné dohodě realizovaným záměrem. Vedle toho se obžalovaný J.Š. v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku dopustil i přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, neboť z okolností, za nichž byl tento čin spáchán, je jednoznačně patrné, že obžalovaný, veden pohnutkou zabránit či alespoň podstatně znesnadnit poškozenému, aby jejich trestný čin bezprostředně po jeho dokonání oznámil, jeho jednáním chtěl porušit trestním zákoníkem chráněný zájem na ochraně vlastnictví osob, kdy takové porušení chráněného zájmu bylo nutným prostředkem k dosažení jím sledovaného cíle.
6. V době spáchání trestného činu byli všichni obžalovaní vzhledem ke svému věku a duševnímu stavu plně trestně odpovědní (a to i s přihlédnutím k závěrům znaleckého posudku MUDr. Marty Holanové, znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie – vztahujícího se k osobě obžalovaného M.N. – který byl za splnění podmínek podle § 211 odst. 5 trestního řádu v hlavním líčení přečten).

7. Obžalovaný O.H., jak bylo k jeho osobě zjištěno z aktuálního opisu rejstříku trestů a připojeného spisu Okresního soudu v Kroměříži sp. zn. 2 T 106/2020, byl trestním příkazem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 21. 8. 2020, č. j. 2 T 106/2020-47, který byl obžalovanému doručen dne 7. 10. 2020 a nabyl právní moci dne 16. 10. 2020, odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se dopustil dne 7. 6. 2020, k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin (dle obsahu spisu obžalovaný doposud s výkonem uloženého trestu obecně prospěšných prací nezapočal) a dále k trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou a půl let. Vzhledem k tomu, že se obžalovaný O.H. trestného činu projednávaného v této věci dopustil dříve, než mu byl v předchozí trestní věci doručen trestní příkaz, který posléze také nabyl právní moci, bylo namíste mu uložit souhrnný trest za trestnou činnost, o níž se rozhodovalo v této věci, jakož i za trestnou činnost, o níž bylo již pravomocně rozhodnuto ve věci vedené u Okresního soudu v Kroměříži pod sp. zn. 2 T 106/2020, a to podle pravidel obsažených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku, tedy podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, tj. podle ustanovení § 173 odst. 2 trestního zákoníku, při respektování pravidla, že souhrnný trest nesmí být mírnější než ten, který byl uložen dříve, a to za současného zrušení výroku o trestu uloženého předchozím rozhodnutím.
8. Obžalovaný M.N., jak bylo k jeho osobě zjištěno z aktuálního opisu rejstříku trestů a připojeného spisu Okresního soudu v Kroměříži sp. zn. 9 T 202/2021, byl rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 T 202/2021-93, který nabyl právní moci dne 20. 1. 2022, odsouzen pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný dílem dokonáným a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustil v době od přesně nezjištěného dne roku 2020 nejméně do dne 28. 8. 2020, k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, a dále trest propadnutí tam blíže specifikovaných věcí. Vzhledem k tomu, že se obžalovaný M.N. trestného činu projednávaného v této věci dopustil dříve, než byl v předchozí trestní věci vyhlášen odsuzující rozsudek, bylo namíste mu uložit souhrnný trest za trestnou činnost, o níž se rozhodovalo v této věci, jakož i za trestnou činnost, o níž bylo již pravomocně rozhodnuto ve věci vedené u Okresního soudu v Kroměříži pod sp. zn. 9 T 202/2021, a to podle pravidel obsažených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku, tedy podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, tj. podle ustanovení § 173 odst. 2 trestního zákoníku, při respektování pravidla, že souhrnný trest nesmí být mírnější než ten, který byl uložen dříve, a to za současného zrušení výroku o trestu uloženého předchozím rozhodnutím.
9. Obžalovaný J.Š. byl v této trestní věci odsouzen za více trestných činů, proto bylo v souladu s § 43 odst. 1 trestního zákoníku namíste mu za takto spáchané činy uložit úhrnný trest, a to podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, tj. podle ustanovení § 173 odst. 2 trestního zákoníku.
10. Obžalovaní O.H., M.N. a J.Š. tedy byli shodně podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku ohroženi trestem odnětí svobody v trvání pěti až dvanácti let.
11. Při stanovení druhu a výměry trestu ukládaného obžalovaným soud přihlédl ke všem okolnostem případu a tyto podle ustanovení § 38, § 39 trestního zákoníku zhodnotil zejména se zřetelem k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k poměrům pachatelů, k jejich dosavadnímu způsobu života, k možnosti jejich nápravy a k jejich chování po činu, jakož i k jejich postoji k trestnému činu projevenému v trestním řízení. Současně soud přihlédl k době, která uplynula od spáchaní trestného činu, a k účinkům a důsledkům, které lze od ukládaného trestu pro budoucí život pachatelů očekávat.

12. Předně soud podotýká, že v souladu s § 39 odst. 5 trestního zákoníku nebyly obžalovaným při rozhodování o trestu přičítány k tíži ty přitěžující okolnosti, jež přímo či odvozeně ze své povahy tvoří znaky trestného činu, za který je jim trest ukládán, včetně okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby. Obžalovaní byli uznáni vinnými ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže, jehož se měli dopustit jako členové organizované skupiny. Pojem organizovaná skupina není v trestním zákoníku definován a je dovozován v praxi ustálenou judikaturou. Podle ní se organizovanou skupinou rozumí sdružení více osob, v kterém je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost. Pro trestný čin spáchaný organizovanou skupinou je tedy typické, že mu předchází plánovitě a předem promyšlené rozdělení úkolů mezi její členy, které je předpokladem toho, aby po spojení všech dílčích činností jednotlivých spolupachatelů bylo zamýšleného cíle (tj. spáchání trestného činu) dosaženo snáze a spolehlivěji. V návaznosti na to tedy soud při úvahách o trestu nezohledňoval jinak významné zvláště přitěžující okolnosti spočívající v tom, že čin byl jednotlivými obžalovanými spáchán po předchozím uvážení [§ 42 písm. a) trestního zákoníku], s dalšími osobami [§ 42 písm. o) trestního zákoníku] a jako členy organizované skupiny [§ 42 písm. p) trestního zákoníku], neboť by tím došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání téže okolnosti k tíži pachatelů.
13. Při úvahách o trestu obžalovaných mělo významnou roli posouzení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu loupeže, a to s přihlédnutím k tomu, že povaha a závažnost trestného činu představují hlavní a neopominutelná kritéria, jež zejména charakterizují trestný čin a jeho pachatele. O vysoké závažnosti obžalovanými spáchaného trestného činu loupeže svědčí způsob jeho provedení a okolnosti, za nichž k tomuto spáchání došlo. Je nutno zdůraznit, že podstatou jednání obžalovaných bylo lstivé vylákání poškozeného M.T. pod falešnou záminkou prodeje marihuany na dohodnuté místo v Chropyni (povaha falešné záminky v tomto ohledu není rozhodná), odkud jej odvezli vozidlem na předem stanovené místo činu, jež se nacházelo na odlehlém místě (lesní cestě), v zásadě vylučujícím přítomnost dalších osob, jež by mohly spáchání připravovaného činu zabránit, identifikovat pachatele či alespoň poškozenému v průběhu činu nebo poté poskytnout pomoc, kdy povaha takto předem zvoleného místa činu byla nepochybně jednou z významných okolností určujících intenzitu zásahu do společenského zájmu na ochraně osobní svobody při rozhodování o vlastním majetku. Další jednání obžalovaných se pak vyznačovalo zjevnou zákeřností [§ 42 písm. c) trestního zákoníku], kdy bezprostředně po příjezdu na takové odlehlé místo poté, co poškozený M.T. vystoupil z vozidla, jej násilným poveláním na zem uvedli do ležící polohy a přiklekli jej tak, aby se nemohl hýbat, a to za současného bití pěstmi po těle (byť se zřejmě jednalo o údery nižší intenzity) a stříkání slzného spreje do očí, čímž poškozeného uvedli do stavu, v němž se proti útoku pachatelů nemohl jakkoliv účinně bránit. Právě okolnost, že při páchaní trestného činu bylo nad rámec fyzického násilí vynaloženého k zamezení odporu poškozeného podle předchozího plánu obžalovaných užito i slzného spreje, který je třeba považovat za zbraň ve smyslu § 118 trestního zákoníku, nepochybně významným způsobem závažnost spáchaného trestného činu zvyšuje. Z hlediska závažnosti trestného činu loupeže je pak nutno hodnotit i chování obžalovaných bezprostředně po dokonání činu, kdy oloupeného poškozeného ponechali na odlehlém místě bez jakékoliv pomoci (k povaze a závažnosti trestného činu poškození cizí věci, kterého se samostatně dopustil obžalovaný J.Š. a kterým poškozenému zabránil v tom, aby si po spáchání trestného činu loupeže mohl pomoc aspoň přivolat, viz níže). Z hlediska povahy a závažnosti trestného činu obžalovaným dále přitěžuje charakter pohnutek, které je vedly k jeho spáchání. Z popisu skutku, jakož i vyjádření obžalovaných v hlavním líčení, je patrné, že základním motivem spáchání činu byla pomsta [§ 42 písm. b) trestního zákoníku] poškozenému M.T. za jeho předchozí jednání vůči obžalovanému O.H. (související s jejich vzájemným obchodem s marihuanou) a s tím spojená ziskuchtivost [§ 42 písm. b) trestního zákoníku], tj. snaha obžalovaných dosáhnout na úkor poškozeného vlastního majetkového prospěchu. K námitce zejména obžalovaných M.N. a J.Š., že nejednali ziskuchtivě,

ale jen ve snaze pomoci kamarádovi, když z loupeží získaných peněžních prostředků dostali od obžalovaného O.H. pouze nepatrnou odměnu v řádu tisíců Kč, je třeba uvést, že soud považuje za nesporné, že převážnou část uloupených peněz si skutečně ponechal obžalovaný O.H. a zbylým obžalovaným vyplatil jen předem přislíbenou dílčí odměnu, nicméně to nic nemění na tom, že se obžalovaní M.N. a J.Š. na předmětné trestné činnosti – vedle jejich (kamarádské) ochoty pomoci O.H. ve vykonání majetkově motivované pomsty na poškozeném – podíleli právě s vidinou získání přislíbené odměny, a tedy jednali i ziskuchtivě (ostatně i obžalovaný J.Š. v rámci jeho výpovědi přiznal, že se činu dopustil, neboť se nacházel v nepříznivé majetkové situaci). Naopak, skutečnost, že se takto vysoce závažného trestného činu dopustili pro uváděnou nízkou odměnu, svědčí o tom, že jejich nahlížení na hodnoty chráněné trestním právem je ve vztahu k významu těchto hodnot obecně přijímanému v rámci celospolečenského uspořádání dosti výrazně deformováno. Z hlediska posuzování pohnutek obžalovaných, jež je vedly ke spáchání předmětného trestného činu loupeže, je pak nutno poukázat i na vyjádření obžalovaného J.Š., který v jeho výpovědi v hlavním líčení uvedl, že se trestné činnosti dopustil s plným vědomím toho, co činí, ale domníval se, že to projde, když spoléhal na to, že poškozený, který byl na místo činu vylákán pod záminkou prodeje marihuany, loupež policii neoznámí. Takovému vyjádření obžalovaného J.Š. lze jistě věřit mnohem více než vyjádření obžalovaného M.N., který v jeho výpovědi uvedl, že si nesprávnost předmětného trestného činu v době jeho páchaní neuvědomoval (s ohledem na věk a rozumovou vyspělost obžalovaného, a to i s přihlédnutím k závěrům vypracovaného znaleckého posudku, lze jen těžko uvěřit, že by nebyl schopen společenskou škodlivost takto závažného trestného činu rozpoznat). Pokud obžalovaný M.N. k tomu dále uvedl, že si nesprávnost předmětného činu uvědomil až tehdy, když byl v souvislosti s tímto činem předvolán na policii, může to svědčit pouze o tom, že spíše než vlastní kritický náhled na jeho čin se u obžalovaného dostavil strach z hrozících trestněprávních následků.

14. Při posouzení závažnosti trestného činu loupeže z hlediska jím způsobených následků pak soud přihlédl i k intenzitě zásahu do sekundárního společenského zájmu chráněného příslušným ustanovením trestního zákoníku, totiž zájmu na ochraně majetku osob. V tomto ohledu soud přihlédl k výši škody, která byla spáchaným trestným činem loupeže způsobena (149 839 Kč), jakož i k tomu, že tato škoda byla v průběhu trestního stíhání poškozenému dodatečně nahrazena (na náhradu škody způsobenou trestným činem loupeže zaplatil obžalovaný J.Š. částku 2 000 Kč, ve zbylém rozsahu škodu poškozenému nahradil obžalovaný M.N.; v hlavním líčení předložil doklady o snaze provést alespoň dílčí platby na náhradu škody i obžalovaný O.H., z takto předložených dokladů však nebylo možno provedení plateb, tj. přesun peněžních prostředků do majetkové sféry poškozeného, mít za řádně doložené a přijetí takových plateb od obžalovaného O.H. nebylo ke dni vyhlášení rozsudku potvrzeno ani samotným poškozeným).
15. Při posuzování povahy a závažnosti trestného činu poškození cizí věci, jehož se dopustil obžalovaný J.Š., soud na straně jedné přihlédl k výši škody, která byla poškozením mobilního telefonu poškozenému M.T. způsobena (17 000 Kč), jakož i skutečnosti, že tato škoda byla v průběhu trestního stíhání obžalovaným J.Š. poškozenému nahrazena, na druhé straně ovšem přihlédl k tomu, jakou pohnutkou byl obžalovaný J.Š. při spáchání tohoto činu veden. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že byť odchylně od právního posouzení uvedeného v obžalobě shledal, že nedošlo k naplnění znaku přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku záležejícího v tom, že by k činu poškození došlo na věci svědka pro výkon jeho povinnosti, když taková právní kvalifikace by předpokládala, že pachatel jednal v pohnutce postihnout svědka na jeho majetku právě proto, že z jeho strany již došlo k podání svědecké výpovědi (muselo by se tedy pro naplnění dané právní kvalifikace jednat o odplatu za svědeckou povinnost, která již v době poškozujícího činu byla vykonána), je zřejmé, že mezi činem obžalovaného J.Š. spočívajícím v rozbití mobilního telefonu a svědeckou povinností poškozeného M.T., týkající se v dané době již dokončeného trestného činu loupeže, byla jednoznačná souvislost, když obžalovaný tímto činem sledoval cíl, aby bylo poškozenému zabráněno či alespoň podstatně

znesnadněno oznámení trestného činu a s tím související podání svědecké výpovědi, která by se k takto oznámenému činu vztahovala. Taková pohnutka činu, byť kvalifikovaného toliko podle základní skutkové podstaty trestného činu poškození cizí věci, vyjádřené v ustanovení § 228 odst. 1 trestního zákoníku, jeho závažnost a tedy i společenskou škodlivost znatelně zvyšuje.

16. Ku prospěchu všech obžalovaných soud při úvahách o trestu hodnotil, že tito se v přípravném řízení alespoň v základních skutkových bodech ke spáchání činu společně s dalšími spoluobžalovanými doznali [§ 41 písm. l) trestního zákoníku], obžalovaný J.Š. nadto dále napomáhal při objasňování posuzované trestné činnosti aktivní účastí při prověrce na místě [§ 41 písm. m) trestního zákoníku], a dále všichni obžalovaní v hlavním líčení vyjádřili nad spáchaným činem lítost [§ 41 písm. o) trestního zákoníku], kdy rovněž projevíli ochotu se poškozenému M.T. v hlavním líčení osobně omluvit (k tomuto nedošlo jen z důvodu, že poškozený M.T. se z vlastní vůle k hlavnímu líčení nedostavil a na jeho osobní účasti z důvodu prohlášení viny obžalovanými nebylo důvodu trvat). Významně pak všem obžalovaným prospívá jejich postoj k posuzované trestné činnosti v řízení před soudem, který našel odraz v jimi učiněném a soudem přijatém prohlášení viny.
17. Jelikož se obžalovaní trestného činu loupeže dopustili ve spolupachatelství, soud podle § 39 odst. 7 trestního zákoníku přihlédl také k tomu, jakou měrou jednání každého ze spolupachatelů přispělo ke spáchání činu. V tomto ohledu je vhodné zmínit, že podle skutku, k němuž obžalovaní prohlásili svou vinu, obžalovaný O.H. spáchání trestného činu loupeže inicioval a poté, co zosnoval plán, jak poškozeného M.T. na území České republiky za účelem jeho následného loupežného přepadení vylákat, k realizaci tohoto plánu přizval pod příslibem odměny zbylé obžalované, s nimiž se dohodl na bližších okolnostech provedení činu, poškozeného pak pod smyšlenou identitou kontaktoval a v rámci jejich vzájemné komunikace týkající se přislíbeného prodeje marihuany přiměl poškozeného, aby se dostavil na dohodnuté místo. Na další realizaci plánu vedoucího k dokonání trestného činu loupeže pak obžalovaný O.H. při udržování komunikace s dalšími obžalovanými za účelem zajištění koordinovanosti jejich postupů již jen dohlížel (především z důvodu reálné hrozby, že by byl poškozeným poznán, čímž by mohlo dojít ke zmaření naplánovaného trestného činu) a přímo se na dokonání trestného činu již nepodílel. Na samotném naplnění zákonných znaků trestného činu loupeže, tedy užití násilí vůči poškozenému v úmyslu zmocnit se cizí věci, se pak podle předem dohodnutého plánu přímo podíleli obžalovaní M.N. (zakleknutím a bitím ležícího poškozeného tak, aby nemohl ze země vstát a bránit se neoprávněnému zmocnění se jeho věcí) a J.Š. (dočasným ochromením již ležícího poškozeného opakovaným stříkáním slzného spreje do očí), a to spolu s neustanoveným spolupachatelem s přezdívkou „M.“, který poškozeného povalil na zem a poté, co byl obžalovanými M.N. a J.Š. uveden do stavu, v němž nemohl klást odpor, odňal poškozenému věci z jeho dispoziční sféry. Právě tohoto neustanoveného pachatele pro účely realizace plánu loupežného přepadení zajistil obžalovaný M.N., který s ním také provedl přepravu poškozeného z dohodnutého místa v Chropyni na místo plánovaného přepadení, kde se v době jejich příjezdu již nacházel obžalovaný J.Š. vydávající se v souladu s dohodnutým plánem za osobu, s níž měl podle smyšlené záminky prezentované poškozenému obchod s marihuanou proběhnout, a rovněž obžalovaný O.H., který průběh plánovaného přepadení sledoval z úkrytu.
18. Při rozhodování o trestu vzal soud do úvahy rovněž osobní, rodinné a majetkové poměry obžalovaných. Obžalovaný O.H. je svobodný, bezdětný, v současné době bez zaměstnání. Obžalovaný M.N. je svobodný, bezdětný, v současné době student druhého ročníku vysoké školy. Obžalovaný J.Š. je svobodný, má dvě nezletilé děti (o něž je jinak zajištěna péče ze strany jejich matek), v současné době pracuje jako stavební dělník.
19. Soud dále přihlédl k okolnostem týkajícím se osob pachatelů, jejich dosavadního způsobu života a možností jejich nápravy. Obžalovaný O.H. má v opisu z evidence rejstříku trestů celkem čtyři

záznamy o předchozích odsouzeních (z toho jedno odsouzení je za trestnou činnost spáchanou ve Slovenské republice), a to za majetkovou a drogovou trestnou činnost a trestnou činnost proti veřejnému pořádku. V případě prvního odsouzení se na obžalovaného hledí, jako by nebyl odsouzen, v případě druhého a třetího odsouzení byly obžalovanému uloženy podmíněné tresty odnětí svobody s dohledem v trvání dvou a tří let. Jelikož se obžalovaný ve zkušebních dobách těchto podmíněných odsouzení s dohledem neosvědčil, byl mu výkon těchto trestů nařízen (v současné době podle výpisu z centrální evidence vězňených osob tedy obžalovaný vykonává první z takto nařízených trestů, kdy předpokládaný konec výkonu obou trestů připadá na den 12. 2. 2026). K těmto dosud nevykonaným trestům odnětí svobody soud při ukládání trestu obžalovanému O.H. přihlédl v souladu s § 39 odst. 4 trestního zákoníku. Soud přihlédl také k dosavadnímu průběhu výkonu trestu obžalovaného O.H. ve Věznici XXXXX. Podle zprávy Vězeňské služby ČR ze dne 23. 2. 2022 obžalovaný započal výkon trestu dne 12. 5. 2021, ve věznici se zapojuje do úklidových prací, v rámci vnitřní diferenciaci je zařazen do 3. PSVD (prostupné skupiny vnitřní diferenciaci) mezi odsouzené, kteří neplní svoje povinnosti, pokyny a nařízení zaměstnanců věznice obžalovaný vždy nerespektuje, konfliktní situace mezi spoluvězni nevyvolává ani nevyhledává. Za dobu věznění nebyl kázeňsky odměněn, kázeňsky trestán byl jedenkrát (za nepovolenou směnu). V případě čtvrtého odsouzení byl obžalovaný O.H. odsouzen za souběžnou trestnou činnost, za níž je mu tímto rozsudkem ukládán souhrnný trest (k tomu viz výše), proto soud k tomuto poslednímu odsouzení jako k přitěžující okolnosti recidivy nepřihlížel. Obžalovaný M.N. má v opisu z evidence rejstříku trestů jeden záznam o předchozím odsouzení za souběžnou trestnou činnost, za níž je mu tímto rozsudkem ukládán souhrnný trest (k tomu viz výše), proto soud k tomuto jeho dřívějšímu odsouzení jako k přitěžující okolnosti recidivy rovněž nepřihlížel (navíc dle popisu skutku, za který byl takto M.N. dříve odsouzen, se jej dopustil v období, které na dobu spáchání činu posuzovaného v této věci bezprostředně navazovalo). V evidenční kartě řidiče má obžalovaný M.N. dvanáct záznamů o protiprávním jednání na úseku dopravy. Obžalovaný J.Š. má v opisu z evidence rejstříku trestů celkem tři záznamy o předchozích odsouzeních (za trestné činy zanedbání povinné výživy a trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky), kdy v případě těchto odsouzení se na obžalovaného hledí, jako by nebyl odsouzen. V opisu z evidence přestupků nemá žádný z obžalovaných záznam.

20. Všem obžalovaným pak přitěžuje, že se dopustili více souběžných trestných činů [§ 42 písm. n) trestního zákoníku], za něž je jim tímto rozsudkem ukládán trest úhrnný (v případě obžalovaného J.Š.) nebo souhrnný (v případě obžalovaných O.H. a M.N.).
21. V kontextu všech shora uvedených poznatků soud za předmětný zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a dále za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za který byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 21. 8. 2020, č. j. 2 T 106/2020-47, uložil obžalovanému **O.H.** podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců, tedy při spodní hranici sazby trestu odnětí svobody, kterou byl obžalovaný ohrožen. V souladu s § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku pak soud obžalovaného pro výkon trestu zařadil do věznice s ostrahou. Současně soud v rámci ukládaného souhrnného trestu uložil obžalovanému O.H. i již dříve trestním příkazem Okresního soudu v Kroměříži č. j. 2 T 106/2020-47 uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let a 6 měsíců (s ohledem na skutečnost, že v návaznosti na ukládání souhrnného trestu je výrok o trestu z uvedeného trestního příkazu v celém rozsahu rušen).
22. Obžalovanému **M.N.** soud za předmětný zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a dále za sbíhající se zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný

dílem dokonaným a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, za který byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 T 202/2021-93, uložil podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, tedy stále ještě při spodní hranici sazby trestu odnětí svobody, kterou byl obžalovaný ohrožen. V souladu s § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku pak soud obžalovaného pro výkon trestu zařadil do věznice s ostrahou. Současně soud v rámci ukládaného souhrnného trestu uložil obžalovanému M.N. i již dříve rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži č. j. 9 T 202/2021-93 uložený trest propadnutí věci (s ohledem na skutečnost, že v návaznosti na ukládání souhrnného trestu je výrok o trestu z uvedeného rozsudku v celém rozsahu rušen).

23. Obžalovanému **J.Š.** soud za předmětný zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a dále za předmětný přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku uložil podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let, tedy na samé spodní hranici sazby trestu odnětí svobody, kterou byl obžalovaný ohrožen. V souladu s § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku pak soud obžalovaného pro výkon trestu zařadil do věznice s ostrahou.
24. Vzhledem k tomu, že obhájci obžalovaných v jejich závěrečných řečech navrhli, aby obžalovaným byly uloženy tresty pod dolní hranicí trestní sazby za využití ustanovení o mimořádném snížení trestu podle § 58 trestního zákoníku, zejména pak s poukazem na skutečnost, že obžalovaní před soudem prohlásili svou vinu, považuje soud za významné blíže rozvést, z jakého důvodu k takovému postupu při ukládání trestu obžalovaným nepřistoupil.
25. Ustanovení § 58 trestního zákoníku obsahuje právní úpravu, jež za tam stanovených podmínek umožňuje soudu individualizaci trestu v případech, kdy trest odnětí svobody uložený v rámci zákonem stanovené trestní sazby by byl nepřiměřeně tvrdý vzhledem k okolnostem případu (a z nich vyplývající povaze a závažnosti spáchaného trestného činu) a poměrům pachatele. Institut mimořádného snížení trestu by tak měl dopadat na ty případy, kdy by byl trest uložený v rámci zákonem stanovené trestní sazby ve zřejmém nepoměru ke společenské škodlivosti činu, za který je ukládán, a pachatelem i veřejností by tak nutně byl pocíťován jako trest nespravedlivý, protože by neplnil svůj účel. Ustanovení § 58 trestního zákoníku právě v těchto případech, kdy společenská škodlivost činu z konkrétních závažných důvodů výjimečně neodpovídá typové škodlivosti činu jinak pro daný trestný čin předpokládané zákonem, umožňuje soudu takto zjevnou tvrdost zákona odstranit. Nejen z názvu dotčeného ustanovení zákona, ale i z předestřené povahy tohoto institutu je ovšem zřejmé, že tímto ustanovením předvídaný postup soudu má být využíván jen mimořádně, a to v těch případech, kdy se okolnosti případu (povaha a závažnost trestného činu) či poměry pachatele vymykají typově obdobným případům natolik, že postih pachatele v rámci zákonem stanovené trestní sazby by byl zjevně nepřiměřený společenské škodlivosti nebo poměrům pachatele v době ukládání trestu. Postup podle § 58 trestního zákoníku proto nemohou odůvodnit běžně se vyskytující polehčující okolnosti jako např. doznání pachatele k trestnému činu, lítost nad jeho spáchaním, náhrada způsobené škody, vedení řádného života apod. (srov. přiměřeně stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 1966, sp. zn. Pls 7/66, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod publ. č. II/1967), ani přesvědčení soudu, že trest odnětí svobody uložený v mezích zákonné trestní sazby by byl pro pachatele příliš přísný (srov. přiměřeně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 1966, sp. zn. 4 Tz 14/66, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod publ. č. 24/1966).
26. Na výše uvedených závěrech pak ničeho nemění ani skutečnost, že obžalovaní před soudem prohlásili svou vinu. Ustanovení § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, na něž bylo v této souvislosti zejména odkazováno, totiž v souladu s výše předestřenou povahou institutu

mimořádného snížení trestu předpokládá, že k naplnění účelu trestu postačí i trest kratšího trvání, a to vzhledem k poměrům pachatele a současně i vzhledem k povaze jím spáchané trestné činnosti. Předně je nutno zdůraznit, že ustanovení § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku nelze vykládat tak, že by mělo být k mimořádnému snížení trestu přistupováno ve všech případech, kdy obžalovaní před soudem prohlásili svou vinu. Samotné prohlášení viny totiž neznamená obligatorní postup podle uvedeného ustanovení, když nezbytným předpokladem snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby je jak posouzení poměrů pachatele, tak i povahy spáchané trestné činnosti, a na tomto podkladě založený závěr, že vzhledem k poměrům pachatele a současně k povaze jím spáchané trestné činnosti lze dosáhnout jeho nápravy i trestem kratšího trvání (tyto zákonem stanovené podmínky přitom musí být splněny kumulativně).

27. Po důkladném uvážení pak soud neshledal, že by v případě kteréhokoliv z obžalovaných, kteří v tomto trestním řízení před soudem prohlásili svou vinu, byly dány takové jejich poměry či byla dána taková povaha jejich činu, která by jimi požadovaný postup odůvodňovala, kdy tyto se nijak nevymykají případům obdobným. Naopak, zejména závažná povaha jimi spáchané trestné činnosti (k tomu zejména viz bod 13 tohoto odůvodnění), na niž se každý z obžalovaných podílel svým významným dílem, svědčí o tom, že takový postup by rozhodně nebyl namístě. Všechny polehčující okolnosti na straně obžalovaných včetně jejich osobních a rodinných poměrů a jejich postoje k trestnému činu projevenému v trestním řízení pak byly soudem zohledněny v tom, jaká výměra trestů jim byla uložena v rámci zákonné trestní sazby.
28. Závěrem, v návaznosti na závěrečné řeči obžalovaných (zejména M.N. a J.Š.) a jejich obhájců, v nichž byly v souvislosti s návrhy trestů zdůrazňovány především negativní dopady přímého výkonu trestu odnětí svobody na životy obžalovaných, související s vytržením z jejich dosavadního osobního, rodinného a profesního života na svobodu, považuje soud za vhodné připomenout, že trest ukládaný za spáchanou trestnou činnost může sloužit k naplnění účelu trestního řízení jen tehdy, je-li spravedlivý a přiměřený (tedy ani mírný a zároveň ani přísný), a to s přihlédnutím k jím sledovaným účinkům jak speciálně preventivním (tj. zabránění pachateli v páčání další trestné činnosti po dobu výkonu trestu na straně jedné a zároveň usilování o jeho nápravu a znovuzачlenění do společnosti na straně druhé), ale i účinkům generálně preventivním, podle nichž má být trest spravedlivým následkem spáchaného činu, aby bylo nejen pachateli samotnému, ale i dalším členům společnosti naprosto zřejmé, že trestná činnost, zvláště takto závažná, má být a v případě jejího odhalení také bude po zásluze potrestána. Uložený trest tedy nemá plnit jen funkci výchovnou, ale i funkci ochrannou, odrazující a odplatnou. Hledisko významu trestu pro nápravu pachatele (tím spíše pak z hlediska nahlížení pachatele samého na dostatečnost takového trestu pro vlastní nápravu) proto rozhodně nelze mít za hledisko jediné a určující.
29. Nad rámec odůvodnění tohoto rozsudku pak soud již jen podotýká, že tímto rozsudkem nebylo rozhodováno o nároku poškozeného M.T. na náhradu škody, neboť poškozený elektronickou zprávou doručenou soudu dne 29. 3. 2022 sdělil, že s ohledem na skutečnost, že mu již byla způsobená škoda uhrazena prostřednictvím obhájců obžalovaných, nadále v trestním řízení nárok na náhradu škody neuplatňuje (soud tomuto sdělení učiněnému v elektronické podobě přiznal procesněprávní účinky, jelikož s ohledem na okolnosti, za nichž bylo v průběhu trestního řízení právě tímto způsobem s poškozeným M.T. komunikováno, jakož i s ohledem na jím učiněná sdělení o provedených platbách na náhradu škody, není žádný důvod pochybovat o tom, že soudu doručené prohlášení, že v trestním řízení nárok na náhradu škody již nadále není uplatňován, bylo učiněno právě poškozeným M.T.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Odvoláním může rozsudek napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Právo odvolání nepřísluší tomu, kdož se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdal.

Zlín 4. dubna 2022

Mgr. Pavel Dvorský v. r.
předseda senátu